

СОНЦЕ ТЕЖ МАЄ ПРАВО НА ТІНЬ

Йй було б набагато легше, якби не бабина традиція закривати на зиму варення. Після того, як Мирослава вдосталь набавилася з абрикосами, зеленими сосновими шишками й вишнями, почала ховати в маленьку скляну в'язницю невіпадкові сльози, страхи розміром із кицьку, злість, обурення – загалом усе, що вдавалося витягти з її темряви.

Міра – старанна учениця, прекрасна дочка, найкраща подруга й порадиця. У восьмому класі навіть її душу намалювали на дошці як приклад справжньої порядної людини. «Ідеал, до якого варто прагнути», – казали. Усмішкою цієї дівчини захоплювався кожен зустрічний, а по допомогу зверталися, мабуть, сотні! (Хоча насправді Мирослава їх ніколи не рахувала: допомагати тим, хто потребує, – звична справа.)

Усі цікавилися, як їй це вдається: відмінниця, товариська, позитивна, сонячна! Так-так, із небесним світилом її не порівнював хіба що лінивий. Часом Міру навіть дивувало: що ж може бути спільного між ними? Воно ж навмисно гріло всіх, а вона – тільки тому, що не знала, як інакше! Бо коли тебе всі називають Сонцем, то, хочеш-не хочеш, починаєш поводити себе відповідно. Особливо гостро це «відповідно» нагадувало про себе в ті дні, коли єдине, чого хотілося, – заховатися в каптурі мішкуватої кофтини, але натомість доводилося грати роль усім відомого промінчика. Спільнота завжди надто бурхливо реагувала на занурення в себе. «Хіба ж можна так сумувати? Де наша люба Мирослава-Сонечко?!»

Якось так і з'являлися інгредієнти для консервування: то сльозинку приховає, то десять... Дівчина вже й сама не знала, ЩО робити з тими банками, проте скрупульозно витісняла в темряву все, що відлунювало «поганим»/«неправильним»/«чорним». Але, як відомо, усяка посудина врешті-решт заповнюється по вінця. Й одного вечора Міру це спіткало...

Кричала. Била кулаками в стіну, поволі руйнуючи візерунки шпалер... Мабуть, уперше за часи підліткової боротьби вона вмивалася сльозами, яких вистачило б на озеро. Дикий звір, її первородне нутро, нарешті було на волі. Ніхто не казав, ЩО вона робить не так! І Мирослава з викликом поглянула на свою тень. Чорне обрамлення силуету на лавандовій стіні більше не здавало-

ся чужим. Вона бачила там рядочки перших кострубатих віршів, які не мали нічого спільного з поезією; присоромлене кохання до хлопця, якому вона їх присвячувала; ненависть до кривдників, що мало не відтяли їй крила; заздрість через перемогу суперниці; страх розчинитися в інших...

Мирославина войовничість поволі змінилася трепетом: вона обережно розглядала кожну дрібничку, яку так намагалась із себе викреслити, майстерно перетворюючи її на гірку баночку з варенням. У тій миті не було ні оцінки побаченого, ні висновків: Міра нарешті просто дозволила всьому цьому стати частинкою власного Всесвіту.

Відтоді багато змінилося... Ні, Мирославу й досі називали Сонечком, але тепер вона точно знала чому. Після тривалих спостережень дівчина впевнилася, що Сонце теж має право на Тінь.

